

Noah kiggede forskrækket på Emma, så kiggede han ned i sin ene hånd. Tangen fra fortiden lå der stadig. Han havde jo lige prøvet at løbe over med den til drengen, som var blevet beskyldt for at stjæle den. Men han havde ikke nået det. Timeglasset var løbet ud, og nu sad de igen her i nutiden på en madras i Saxos Celle.

Noah tog timeglasset fra Emma.

"Hvad er det med det her timeglas?" sagde han.

Emma så nervøs ud.

"Pas på," gispede hun. "Vi ved jo ikke, hvordan det virker."

Noah nikkede og holdt forsigtigt om det. Han prøvede at finde ud af, hvad det egentlig var, der lige var sket. Han skulle til at sige noget, men Emma kom ham i forkøbet:

"Det må være det her spil," sagde hun og gik over til spillepladen, der stadig lå, hvor den havde ligget, da de var blevet suget ind i spillet. "Det må være et magisk historisk spil. Jeg er ret sikker på, at vi var tilbage i 1100-tallet. Det var der, Saxo levede og Sorø Klosterkirke blev bygget."

Noah nikkede, men han var mere optaget af noget andet. Tangen i hans hånd.

"Hvad med denne her?" sagde han og kiggede skyldbetyngt på Emma. Så fortsatte han: "Hvad med ham drengen? Han var vist lige så gammel som os. Måske får han skåret næsen af."

Noah gøs ved tanken. Hvis Ibrahim i en historietime havde fortalt ham, at man skar næsen af folk, der stjal i middelalderen, ville han nok næsten have syntes, at det var lidt sjovt. Skære næsen af folk. Det virkede jo helt latterligt. Men nu var det noget andet. Han havde selv været der. Han havde set drengen. Han havde set, hvor bange han var, og hvordan den gamle mand mente det. Og det værste: Det var Noahs skyld. Han sank en klump i halsen, så sagde han:

"Jeg tager tilbage. Jeg er nødt til at tage tilbage og lægge tangen på plads."

Han kiggede beslutsomt på Emma og holdt godt fast i tangen med den ene hånd. Med den anden vendte han timeglasset. Det begyndte at suse. Han kunne høre Emma råbe:

"Nej, måske virker det ikke..."

Men mere hørte han ikke, for ligesom sidste gang blev han suget ned i spillepladen, og han kunne ikke gøre modstand.

Noah havde regnet med at lande ved træet på pladsen foran Sorø Klosterkirke. Han havde regnet med, at han hurtigt kunne løbe over og lægge tangen på plads eller give den til drengen. Men der hvor han var nu, var der hverken en plads, munke eller en kirke. Han sad ved et træ omgivet af andre træer. Foran ham var en mudret vej, og for enden af den, ikke langt fra hvor han sad, lå et stort hus lavet i træ. Bagved det lå flere mindre træhuse. Det var halvmørkt, men nogle fakler lyste op foran det store hus. Han kiggede sig omkring. Hvor var Emma? Han prøvede at kalde på hende, men der var ingen, der svarede. Hun var der ikke! Han begyndte

at blive rigtig nervøs. Hvor var han nu? Og hvorfor var Emma der ikke? Han havde i det mindste stadig timeglasset i den ene hånd og tangen i den anden. Pludselig hørte han lyde. Det var en rytter, der kom galoperende. Hesten standsede op lige ved siden af Noah. Rytteren bar en bylt med en lille baby. Noah syntes, han havde set det hele før; men mere nåede han ikke at tænke, for i det samme råbte rytteren til ham:

“Dig der! Hold hesten! Jeg skal straks videre. Men først skal jeg aflevere noget meget vigtigt til Asser Rig og Fru Inge.”

Noah skyndte sig op, gemte hurtigt timeglasset og tangen i lommerne og tog imod tøjlerne til den store, dampende hest. Det var tydeligt, at hesten havde redet hurtigt og var træt. Den stod stille, og Noah var lige pludselig lykkelig for de gange, hans mor havde slæbt ham med på rideskolen, når hans søster skulle ride. Han var ikke bange for heste. Faktisk havde han også tit redet på hestene, det var bare ikke rigtig noget, han pralede med.

Rytteren bankede på husets dør, og en høj mand med meget hvid hud, lyst hår og elegant tøj åbnede døren. En kvinde kom lige efter. Hun havde en lille dreng i hånden, og bag hende kom endnu en lille dreng til syne.

“Hvad vil du?” spurgte manden og holdt hånden på sit sværd, som hang i et bælte under hans kappe.

Rytteren med babyen rakte bylten frem og sagde:

“Jeg kommer med vigtigt nyt. Højtærede kongesøn Knud Lavard blev slået ihjel i Haraldsted Skov for en uge siden. Det var Magnus, Kong Niels’ søn, der førte sværdet.”

Den høje mand med det lyse hår nikkede og havde svært ved at holde raseriet tilbage:

“Ja, det har jeg hørt. Den usling slog min fosterbror ihjel.”

Han sydede af raseri, men kiggede så på den lille baby i bylten.

Rytteren tog igen ordet:

“Dette er Knud Lavards nyfødte søn. Fru Ingeborg mener, at han er i større sikkerhed hos jer. Når de dræbte Knud, vil de sikkert også dræbe hans søn.”

Nu skubbede kvinden sin mand lidt til side og tog imod bylten med den lille baby.

“Du må være Valdemar,” sagde hun roligt og aede babyen over panden.

Rytteren nikkede:

“Ja, det er Valdemar. Kan han være i sikkerhed her hos jer?”

Manden var nu lidt mere rolig og alvorlig.

“Selvfølgelig!” sagde han bestemt. “Du kan sige til Ingeborg, at vi vil opfostre ham som vores andre sønner. Ligesom Esbern og Absalon.” Manden kiggede ned på de to små drenge, som stod tæt ved deres mor. “Jeg, Asser Rig, skal gøre alt, hvad der står i min magt, og med Guds hjælp sørge for, at Knud Lavard aldrig bliver glemt, og at hans søn skal leve et langt liv.”

“Godt,” sagde rytteren hurtigt. “Jeg må straks tilbage. Ingeborg er også i fare.”

Han bukkede igen.

Noah stod så tæt på med hesten, at han havde set og hørt det hele. Da den høje mand havde sagt 'Absalon', gik der et lille gys igennem ham. Absalon. Det var jo ham, Saxo i spillefeltet lige før havde fortalt var ved at dø i Sorø Kloster, og deres historielærer Ibrahim havde da vist også fortalt om ham, da de var inde i Sorø Klosterkirke med klassen.

Nu tog rytteren tøjlerne fra ham og hoppede op på hesten, og lige så hurtigt som han var kommet, galoperede han afsted igen.

Det var næsten helt mørkt nu, kun faklerne lyste op. Men flere folk var kommet til. Folk fra de andre huse. Deres tøj var ikke lige så fint som Asser Rig og hans kones. De to var begge hurtigt gået ind i huset med den lille Valdemar. Men udenfor stod folk og snakkede.

"Det her kommer ikke til at gå stille for sig," sagde en ældre mand.

En kvinde nikkede:

"Ja, det har bestemt ikke været Guds vilje. Knud skulle have været konge."



En ældre kone tog ordet:

“Men nu er det op til Gud.”

Hun slog korsets tegn og begyndte at bede.

En dreng på Noahs alder fik øje på ham og spurgte skeptisk:

“Hvem er du?”

Noah kunne mærke hjertet banke hurtigere. Hvad skulle han svare? I det samme begyndte timeglasset at vibrere i hans bukselomme. Han løb tilbage til træet, hvor han var dumpet ned, da han kom ind i spillet. Han trak timeglasset op af lommen og så, hvordan de allersidste sandkorn faldt ned i tragten. Tiden løb ud. Det begyndte at suse og alting snurrede. Men nede i Noahs anden lomme fandt hans hånd tungen, og inde i hovedet kørte filmen med den ældre mand, som ruskede i den skrækslagne dreng. Noah var kommet tilbage i tiden, men det havde ikke været det samme sted, og han havde ikke fået afleveret tungen.

